

Скривена историја четрдесетог стиха — број седамнаест

Drugo teško — četvrti deo

Jeff Pippenger

2026-06-25

627, 632 и 637

„Кључ“ који отвара бездан јесте битка код Ниниве, испуњена 627. године, пет година пре него што је Мухамед умро 632. Пет година касније, 637. године, муслиманске снаге заузеле су престоницу Персије, једне од две велике суперсиле које су учествовале у бици код Ниниве. Овај догађај је драматично изменио равнотежу моћи на Блиском истоку. Битка код Ниниве 627. године исцрпила је снагу Персијског царства, а десет година касније Персијско царство је окончано.

Понижење — 782

Сто педесет година после Мухамедове смрти 632. године, у Абасидском походу 782. године, абасидска војска (наводно око 95.000 људи) покренула је масовну инвазију на византијску територију у Малој Азији (данашња Турска). Напредовала је све до Хрисопоља, непосредно преко Босфорског мореуза од Цариграда — дошавши веома близу византијској престоници. Византинци су, под царицом Ирином, претрпели тежак пораз. Као последица тога, Византинци су били принуђени да потпишу понижавајуће трогодишње примирје, пристајући да плаћају велики годишњи данак (око 70.000–90.000 златних динара) и да предају свилене хаљине и таоце. Овај поход био је један од највећих и најуспешнијих абасидских упада у византијске земље током VIII века. Он је показао растућу моћ Абасидског калифата и даље опадање Византијског царства.

Пет месеци

У деветом поглављу Откривења „пет месеци“, што одговара ста педесет година, помиње се двапут: једном у петом стиху, а затим опет у десетом.

И би им дано да их не убијају, него да се муче пет месеци; и мучење њихово беше као мучење шкорпије кад убоде човека. И у те дане људи ће тражити смрт, и неће је наћи; и пожелеле да умру, и смрт ће бежати од њих. И обличја скакаваца беху као коњи спремљени за бој; и на главама њиховим беху као круне сличне злату, и лица њихова беху као лица људска. И имаху косу као косу женску, и зуби њихови беху као зуби лављи. И имаху оклопе, као оклопе гвоздене; и хука крила њихових беше као хука кола с многим коњима који јуре у бој. И имаху репове сличне шкорпијама, и у реповима њиховим беху жаоци; и власт им беше да пакосте људима пет месеци. Откривење 9:5–10.

У деветој глави Откривења, у петој труби, постоје два различита пророчка периода од по сто педесет година. Први траје од смрти Мухамеда 632. године до понижења царице Ирине Источног Рима 782. године. Девета глава на веома подробен начин идентификује успон ислама. Од уједињења племена 606. године, преко битке код Ниниве 627. године, до Мухамедове смрти 632. године, а затим до пораза Персије 637. године, успон и пад ислама пажљиво су праћени у Божјој пророчној Речи. Ислам Арабије јесте сила у првом пророчанству о мучењу од сто педесет година. Уједињење племена од стране Мухамеда 606. године; затим „кључна“ битка код Ниниве 627. године, праћена Мухамедовим предсказањем пропасти и Персије и Рима око 628. године, а потом његова смрт 632. године. Ови датуми представљају одређени след догађаја у линији ислама.

Сто педесет година након што је Мухамед умро 632. године, средиште моћи ислама преместило се из Арабије у Турску, док је потискивало Источни Рим све до самог Цариграда. Прво тешко стање представљало је ислам Арабије, а друго тешко стање представљало је ислам Турске. У оквиру првог тешког стања, оба временска пророчанства од по сто педесет година указују на разлику између ислама Арабије и ислама Турске, управо као што је иста истина представљена разликом између првог и другог тешког стања.

Првих сто педесет година започело је пропашћу Персије, а завршило се тиме што је Рим био сатеран унутар зидина Цариграда. Други период од сто педесет година започео је Османовом (такође називаним Отман) победом код Никомидије. Османска победа код Никомидије односи се на опсаду Никомидије (данашњег Измита, Турска), која је трајала од 1333. до 1337. године, када је султан Орхан Гази (син Османа I, оснивача Османског бејлика) опсео важан византијски град Никомидију. Град се одржао неколико година, али се коначно предао 1337. године услед глади и недостатка залиха. Византијској посади било је допуштено да се повуче у Цариград. Никомидија је била једно од последњих великих византијских упоришта у Малој Азији (Анатолији). Њен пад је у суштини означио крај византијске власти у већем делу западне Анатолије. Ова победа омогућила је Османлијама да учврсте своју власт у Битинији и да се даље шире према Босфорском мореузу. Она је била велика прекретница ка коначном османском освајању Цариграда (које се догодило више од једног века касније, 1453. године). Опсада се често сматра једном од кључних раних победа које су малени османски бејлик преобразиле у регионалну силу у успону.

Када се други сто педесетогодишњи период унутар прве трубе завршио 27. јула 1449, последњи Константин је затражио дозволу од исламског султана да ступи на престо Источног Рима, претрпевши тако исто понижење које је царица Ирина претрпела на крају првих сто педесет година два „петомесечна“ периода из деветог поглавља Откривења. Понижење „царице Ирине“, као и „Константина последњег“, представљало је праобраз каснијег понижења Османлија, када су, по завршетку временског пророчанства о другом тешкоћи, тражили заштиту од четири велике европске силе од претње Египта.

Пантеон

Pioniri su ispravno razumeli i učili da se izraz „mesto njegove svetinje bi oboreno“ u Danilu osmoj glavi i jedanaestom stihu ispunio kroz Konstantina.

Да, узвисио се чак до Кнеза војске; и њиме беше укинута свагдашња жртва, и место Његове светиње беше оборено.

„Светилиште“ које је овде означено био је храм Пантеон у граду Риму, а „место“ тога храма био је Рим. Рим је био „оборен“ од стране Константина када је изабрао да престоницу свога царства премести у Цариград године 330. Једанаести стих се повезује са тринаестом главом Откривења, а други стих означава исте догађаје.

И звер коју видех беше као леопард, и ноге јој бежу као ноге медведа, и уста јој као уста лава; и аждаја јој даде своју силу, и свој престо, и велику власт.

Аждаја је била пагански Рим, а пагански Рим је своје „седиште“ власти предао Римској цркви 330. године, када је преместио престоницу на исток, оставивши тако празнину у власти коју је папска црква радо искористила. Када започнемо линију источног Рима од 330. до 1453. године, налазимо да је на почетку пророчанства о источном Риму град Рим понижен Константиновим одбацивањем Рима. То понижење се поновило са царицом Ирином 782. године, на завршетку првих сто педесет година мучења. Обе те понижености поновио је Константин Последњи.

Необични успони и падови

Пета и шеста труба из деветог поглавља Откривења пружају појединости о паду источног Рима, док уједно бележе и успон и пад ислама. Надахнуће нас упућује да проучавамо „успон и пад“ царстава у књигама Данила и Откривења. Та царства поседују своја сопствена, јасно разлучива обележја повезана са њиховим особеним „успонима и падовима“. Пад Јуде био је проузрокован трима нападима на Јерусалим. Јевреји су били одведени у Вавилон и вратиће се на основу три указа, који ће покренути 2.300 година што су довеле до тога да три анђела ступе у историју од 1798. до 1844. године. Вавилон је пао у једној ноћи. Рим се распао, и унутар тог распада постављена су два аспекта Рима под одређењем или западног или источног Рима. Успон и пад Птолемејског царства и Селеукидског царства у првој трећини Данила једанаест представљају тип успона и пада папског Рима. То сведочанство је једноставно закључак приче о Александру и распаду Грчке. За разлику од Рима, Грчка се поделила на четири дела који су на крају постали два. Рим се поделио на исток и запад, а потом је западни Рим пророчки био подељен на три, представљајући троструку владавину Рима. Што се тиче источног Рима, Константин је поделио своје царство на своја три сина. Јасно је да су западни и источни Рим упоредне линије које представљају Римску цркву и Римску државу. Са том двоструком поделом постоји и даља трострука подела. Грчка је била четири у два, Вавилон једна ноћ, Јуда три напада. Код ислама, њихов „успон“ приказан је као „ослобађање“, а њихов „пад“ као „обуздавање“.

Њихов успон започео је са Мухамедом, а били су задржани 11. августа 1840. Били су пуштени и одмах задржани 11. септембра. Недавно су поново пуштени 7. октобра 2023. и од

тада су задржани у Гази. Ислам ће поново бити пуштен да означи постављање иконе звери. Линија исламске пророчке историје која је представљена у поглављима девет до једанаест у књизи Откривења, поистовећује пророчку историју ислама трећег тешко. „Пророчка историја ислама трећег тешко“ такође је представљена седмим, а уједно и трећим анђелом. Трећи анђео је дошао 22. октобра 1844, када је седми анђео почео да труби. Трећи анђео и треће тешко ступили су у пророчку историју 11. септембра. Од 11. септембра до закона о недељи, пророчка историја првог и другог тешко била је, и још увек јесте, у понављању.

„Кључ“ битке за Ниниву доводи две силе, Рим и Персију, у непосредну и нераскидиву везу с исламом. Нинива јасније него било који други одломак Светога писма указује на постепену пропаст и западнога и источнога Рима.

Ирод је симбол аждаје; он је представљао Рим. Аждаја на крају света јесте Уједињене нације. При доношењу закона о недељи шесто царство пада, седмо почиње, али они предају своје царство осмом царству на сопственој рођенданској гозби. Седмо царство је тек рођено, и оно се одмах саглашава да своје царство преда курви вавилонској на један час, као што је то предочено у праслици када је Ирод обећао Саломе до половине свога царства.

Управо тамо где Сједињене Државе падају, Уједињене нације се рађају и спроводи се троструки савез. Ирод је аждаја, а Иродијада је папство, а Сједињене Државе су Саломе. Ирод је био у незаконитом брачном савезу, јер је био ожењен женом свога брата, а на пророчком нивоу био је у инцестуозном односу са Саломом, јер је јасно да ју је пожудно желео док је играла. Аждаја има однос и са мајком и са кћерком. Ово је важно уочити када утврдите да западни и источни Рим представљају црквену политику и државну политику, редом. Рим, четврто царство библијског пророштва, пророчки је поставио папство на престо, и тиме је предочио Сједињене Државе, које ће још једном поставити папство на престо.

Постепена пропаст западног Рима од 330. до 476. године представља постепену пропаст Сједињених Држава од 1798. године до закона о недељи. Година „330“ и година „1798“ обе су пророчке прекретнице назване „одређено време“ или „време свршетка“ у књизи пророка Данила. Година 330. означава почетке западног и источног Рима. Завршетак оба јесте понижење римског вође, као што је Константин на почетку понизио град Рим. Година 476. била је крај једног пророчног раздобља које означава како се угледна политичка структура Рима распала у три корака. Раздобље које је отпочело одбацивањем града 330. године било је праћено понижењем читаве њихове политичке структуре — њихова славна република, која је била главни предмет хвалисања древног Рима, била је разграђена — и најзад је достигло 476. годину, када више никада неће бити владара над Римом који би потицао из стварне римске крвне лозе. Две линије Рима које почињу 330. године, и одломак у којем су те две линије изложене, такође укључују две пророчке линије од пет месеци. Линија западног Рима почиње и завршава се постепеним понижењем. Линија источног Рима почиње и завршава се постепеним понижењем 1449. године, када је Константин Последњи затражио дозволу да влада.

Један од периода од пет месеци води ка окончању арапског ислама као средишта пророчанства и ка почетку турског ислама 782. године. Тога датума царица Ирина бива понижена, у сагласју са понижењем Константина Последњег на крају другог пророчанства о пет месеци. Два пророчанства о пет месеци унутар једног наратива од петнаест стихова. Једно приказује историју ислама Арабије, а друго ислама Турске. Оба се завршавају понижењем источног Рима. Завршетак једног од пророчанстава испунио се понижењем једне жене, а другог понижењем једног човека. Ред на ред, она препознају понижење цркве и државе источног Рима. Оба понижења доноси ислам првог тешкоћа. Понижење Константина Последњег 1449. године започиње четворогодишњи период који се завршава 1453. године, падом зидина Цариграда. Година 1449. представља понижење, а 1453. зидине падају и једно царство се окончава.

Smrt Muhameda

Један од два периода од по пет месеци почиње смрћу Мухамеда, који је у једанаестом стиху означен као „цар који беше над њима“.

И имаху над собом цара, анђела бездана, коме је име на јеврејском Авадон, а на грчком му је име Аполион.

Цар над њима био је Мухамед, јер је он поистовећен у првом стиху, те није нека друга исламска личност; он је Мухамед цар, а цар је царство, и ислам је царство Мухамедово.

И затруби пети анђео, и видех звезду где паде с неба на земљу; и њему би дат кључ од бездане јаме. И отвори бездану јаму; и изиђе дим из јаме, као дим велике пећи; и помрачи се сунце и ваздух од дима јаминога. И из дима изиђоше скакавци на земљу; и би им дана власт, као што власт имају шкорпије земаљске. Откривење 9:1–3.

Понављање првог и другог тешко у оквиру трећег тешко одговара понављању првог и другог анђела у оквиру трећег анђела. Мухамеду, цару, дат је кључ да отвори бездан, а 11. септембар означава време када је трећи анђео оснажен. Христос је тада, као силни анђео, сишао када је први удар Валамов стигао у пророчкој историји. Потом се бездан отворио и ислам је поново постао предмет светске историје. Христос је затим повео Свој народ назад на старе стазе Јеремијине, и порука трећег тешко и трећег анђела почела је да се оглашава. Године 2015, Трамп је објавио своју намеру да се кандидује за председника, те тако узбуркао глобалистичке змајске силе, а бездан је потом ослободио атеизам који је на крају убио Трампа на улицама Содоме и Египта. При недељном закону звер која је осма, а од седморице је, узићи ће из бездана. Почетак времена запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, као и његов завршетак, означавају успон силе бездана.

Звер коју си видео беше, и није; и изићи ће из бездана, и отићи у пропаст; и зачудиће се они који живе на земљи, чија имена нису записана у књизи живота од постања света, кад виде звер која беше, и није, а ипак јесте. Откривење 17:8.

Ислам је кључ који је отворио безданицу 11. септембра и који отвара безданицу у време недељног закона. Усред времена запечаћења, змај-звер глобализма такође је изашао из

безданице.

И кад сврше своје сведочанство, звер што излази из бездана заратиће с њима, и надвладаће их, и побити их. Откривење 11:7.

Кључ који отвара све три прекретнице силе из бездана дат је Мухамеду, цару царства ислама. Битка код Ниниве 627. године представљала је сукоб између две силе који је исцрпео моћ оба противника, што је омогућило исламу да се брзо уздигне на власт. Кључ је окренут 11. септембра и успон ислама је започео, премда је убрзо потом био обуздан. Битка код Ниниве била је праслика 11. септембра, јер је ту успон ислама започео док је силни анђео силазио да обасја земљу својом славом, а звезда, што значи весник, такође је пала с неба. Битка код Ниниве је такође праслика на крају, када дође закон о недељи и започне друго раздобље мрачног доба, док дим исламске религије заклања сунце.

Ексетер

Закон о недељи је предсказан као праслика онда када је вест поноћног поклича стигла на логорски састанак у Ексетеру. Тада почињу завршни покрети успостављања иконе звери. Образовање, односно успостављање иконе, отпочело је 11. септембра, али на крају тог раздобља, раздобље објављивања поноћног поклича такође је фрактал читавог раздобља образовања иконе које је почело 11. септембра. Почетак представља свршетак. Прво тешко стање предсказује треће тешко стање, као што први анђео предсказује трећег анђела. Битка код Ниниве на крају времена запечаћења указује на битку код Ниниве на почетку. Битка код Ниниве код закона о недељи јесте свршетак времена запечаћења које је почело 11. септембра, али је она такође и свршетак раздобља објављивања поноћног поклича. Стога је битка код Ниниве предсказана као праслика на почетку објављивања поноћног поклича, што указује на завршне кораке у образовању иконе звери у Сједињеним Америчким Државама, а код закона о недељи почиње почетак образовања иконе звери у свету. Нинива је кључ који поравнава различите линије које налазе своје савршено испуњење у скривеној историји четрдесетог стиха.

Наставићемо даље у следећем чланку.